

ρέστατα τὰς προσδοκίας. Τότε σὺν βροχῇ ἤπερταν τὰ συγγραφέα. Αὐτὸ ἴσως εἶναι τὸ κυριώτερον ἐλάττωμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὅτι δὲν σκοτίζεται γιὰ τέτοιον. Θὰ πῇ πάντα τὴν ἰδέαν του χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὅτι ὅσον πῶς μπορεί νὰ δυσχερευθῇ μερικοί. Εἶπε λοιπὸν γιὰ ὅλους τοὺς ζωγράφους ὅτι ἐβλεπε. Ἀλλὰ ὅταν θέλησε νὰ γράψῃ μετὰ τὴν λεπτή του εἰρωνείαν καὶ τὸ ὄνομα, πού μετὰ τὴν ἰδέαν τοῦ λαοῦ εἶναι σὺν σκεπασμένα μετὰ τὸν πέπλο τοῦ φανατισμοῦ, ἄκουσε ὅσα ἄκουσε. Τοῦ εἶναι ἱερὰ ἐκεῖνα τὰ ὄνομα τὰ τοῦ λαοῦ, καὶ μόλις τοῦ τῆς γλῆσσης αἰσθάνεται, φωνάζει διὰ τὴν ἱερουσύνην πού τὸν συνταράσσει ὁλόκληρον.

Ἐξήρνα γιὰ τὴν κυρία Γαλινῶ δὲν πρέπει νὰ πῇ κανεὶς τίποτε γιὰ τὸ νόημα αὐτὸ δὲν ἐπιδέχεται κριτική... Εἶναι λαμπρὰ ἐκ τῶν προτέρων τὰ ἔργα τῆς. Καὶ τὰ φάκια τῆς, πού καὶ τὴν λέγει ὁ κ. Ροῖδης, δὲν εἶδε ποτέ τέτοιον, πρέπει νὰ ᾔδει φυσικὰ.

Ἀλλὰ οἱ λεπτομέρειες λίγον ἐνδιαφέρουν. Ἰσως ὁ κ. Ροῖδης γιὰ τὴν ἔπρεπε νὰ πῇ γιὰ ὅλους καὶ ἐπειδὴ ἔχει δύσκολα γούστα ἐκεῖ πού δὲν μπόρεσε νὰ πῇ καὶ περιορίσθηκε νὰ χυμογελάσῃ εἰρωνικὰ. Ἀν εἶχαμε συναίσθησιν τῆς ἀξίας μας δὲν θὰ φωνάζαμε καὶ θαρρῶ πῶς ὁ καυχῆς μας εἶναι γιὰ τὸ πᾶν πᾶν μᾶς τὸ τόσο κοντό.

Καὶ ἐνῶ ἄλλοι καὶ συμβαίνει σὲ μᾶς. Ὅπως γιὰ τὰ φιλολογικὰ ἔργα ὅποιος κάμει δύο τσουγγρανιές στὸ χαρτί αὐτὸ ἀποφορεῖται συγγραφεὺς, ἐστὶ καὶ στὴ ζωγραφικὴ μόλις. Πάρῃ στὸ χέρι τὴν παλέτα καὶ τὸ πινέλλο καὶ γέννηκε καὶ καλλιτέχνης. Καὶ τὸ χειρότερον ἔρχεται καὶ τὴν ἀπαίτησιν νὰ μᾶς θεωροῦν καὶ οἱ ἄλλοι τέτοιους.

Βλέπω καὶ ἐδῶ τὴν πόλιν μας στὴς βιτρίνες τῶν καταστημάτων ἔργα μετὰ ὑπογραφὰς ἐντόπιες. Δὲν ἐννοῶ τώρα πῶς δὲν πρέπει κανεὶς νὰ προσπαθῇ νὰ γίνῃ καὶ τι, ἄλλως τε ὅλοι ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν μετριότητα ἀλλὰ εἶναι ἡ ἰδέαν πού ἔρχεται γιὰ τὸν αὐτὸ μας πού μᾶς σκοτώνει.

Τὸ ἴδιον γίνεται καὶ γιὰ τὴν μουσική. Καὶ γι' αὐτὸ τόσο πολλαπλασιάζονται τὰ καὶ μὲν τὰ θύματα τῶν ὠραίων τεχνῶν.

Θυμοῦμαι καὶ ἓνα δάσκαλο τῆς ἱστογραφίας πού ἔσται ἐκ τῶν ποσὴν ἐκθεσι... τῶν Παρισίων! Τὸ φαντάζεσθε; Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ τὰ σιᾶς οὔτε ὁ κ. Ροῖδης οὔτε κανεὶς ἄλλος· ἴσως μονάχος ὁ γερωματωματῆς. Ὁ καιρὸς θὰ μεγαλώσωμε καὶ θὰ πῆξῃ καὶ μᾶς τὸ μυαλό μας.

Τὰ καὶ μὲν τὰ παιδιὰ τί θὰ τραβήξουν ὡς πού νὰ μεγαλώσουν. Καὶ ἀπὸ μεγαλώσουν τί θὰ ξανατραβήξουν!

Σὲ μιὰ μελέτη τοῦ ὁ γάλλος Λαβίς βρῖσκει ὅλους διόλου ἀκατάλληλα τὰ προγράμματα τῶν σχολῶν

ὅπου τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον διαδραματίζει ἡ μνήμη. Παρεμφερῶς λέγει τὰ παιδιὰ μετὰ ἐποσθή-θησι ὡς πού θὰ τὰ καταντήσουν νὰ αἰσθάνονται ἀπὸ πᾶν γιὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔμφορα πράγματα πού τόσο ἀκατάστατα καὶ ἀπότομα τοὺς τὰ παρουσιάζουν. Πρέπει λέγει νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ μνήμη διὰ τῆς κρίσεως· διότι ἐπὶ τέλους ἡ ἔλλειψις μνήμης εἶναι καὶ ἀρκετὰ σύνθηρος καὶ πολὺ μικρὴν σπουδαιότητα ἔχει, ὅταν διὰ τῆς κρίσεως ἀναπληροῦται ἡ ἔλλειψις. Ἐνῶ ἡ κρίσις εἶναι ἀρκετὰ κοινὴ καὶ εὐκόλῃ ἀναπτύσσεται διὰ τῆς μεθόδου. Καταβάλλονται τόσοι κόποι διὰ νὰ δημιουργηθοῦν παπαγάλοι καὶ ὅστερα δὲν σὰς φαίνεται πῶς αὐτοὶ εἶναι πολὺ εὐθηνοὶ οἱ παπαγάλοι;

Τελευταίως ἐνῶ ἀπὸ τὰ μεγάλῃ γαλλικὰ θέατρα ἐώρτασε τὴν 290ην ἐπετηρίδα τοῦ Κορνήλιου.

Γιὰ τὸν μέγαν δραματικὸ ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι πέθανε σχεδὸν τῆς πείνης δηλ. πῆρε καὶ αὐτὸς τὸ ἀναγκαῖον χροῖσμα πού τώρα δὲν συνειθίζεται πια τόσο πολὺ τὴν Εὐρώπῃ.

Ἐνῶ συγγενὴς του ἔγραφε τότε γιὰ τὴν φτώχεια τοῦ μεγάλου του συγγενοῦ καὶ διηγείται πῶς πῆγε μαζί του διὰ νὰ μπλῶσῃ τὸ ὑπόδημά του καὶ πλήρωσε τὰ λίγα λεπτὰ πού εἶχε στὴν τσέπη του. Ὑστερα πῶς ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ χρήματα τὰ ὅποια ὁ Κορνήλιος μετὰ ὑπερηφάνειαν τᾶνέηκε. Ὁ καὶ μὲν ἦταν ἀπὸ κείνους πού τὸ μόνον τῶν σοφῶν εἶναι τὸ ὅτι γεννήθηκαν πολὺ προτιμότερα ἀπὸ ὅτι ἔπρεπε.

Γ. Γ. Κάρ.

Ἀλληλογραφία.

69. Νίκη ἐνταῦθα. — Ἡ ἰδέαν πρωτότυπος, ἡ ἐκτέλεσις ἄπαιστος. Ἡ ἀντίθεσις μὲν τὸν ἐλαφρὸν χρωματισμόν τῆς, πολὺ ἐπαισθητὴ. Τὸ τελευταῖον δίστιχον, τὸ σκιαζέει ἐλαφρὰ θυίχλη, δὲν εἶναι πολὺ διαυγές. Δὲν μ' ἐνοχλεῖτε διόλου, οὔτε εὐχομαι νὰ ᾔνῃ ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ, πού μοῦ στέλλετε ἔργα σας. Τοιαῦτα ἔργα μετὰ ξακουρίζουν.

70. Προσκυνητὴ εἰς Ἀγίους τὸ ποῦ. — Ἡ καὶ μὲν, ἡ ἡρώς σας. τί περιφρονητικὰ πού μορφαίνει γιὰ ὅλην, μὰ γιὰ ὅλην τὴν ἀνθρώπινον κωμωδία! Τί γίνεται τὸ πολὺ τιμὸν W θὰ ἔργασθῇ λιγὰ καὶ τὴν Ἠχώ; Καὶ σὰς θὰ τεμπελιάζετε σὺν ἀληθινῇ προσκυνητῇ;

71. κ. Αἰ. Μ. Τερ γέστ η ν. — Τί ὠραῖον τὸ Μισακάρ. Καὶ τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα πού ἡ ἐκτὶ θάλασσα δὲν ἔχει τῆς λήθης τὸ νερό.

72. Λύρα ἐνταῦθα. — Τὸν ποιητὴν τοῦ Μελετιοῦ εἰμπερεῖτε νὰ συγκρίνετε μόνον μετὰ τὴν Δελίλ; Ἀλήθεια, ἀνεκτίμητον θαλασσογράφημα· βρῆτέ μου καὶ κανένα θαλασσογράφο, πού νὰ εἰσγράψαι τόσῃ πιστὰ, τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μελετιοῦ.

73. κ. Μ. Β. Κασταμονί η ν. — Εὐχριστοῦμεν διὰ φιλικωτάτας προσπάθειάς σας. Χρήματα ἐλήφθησαν. Τὰ φυλλάδια στέλλονται τακτικώτατα. Χαίρω πολὺ, διότι ἡ Ἠχώ σὰς εἶναι τόσῃ συμπαθής.